



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 252/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 364/2014 z 28. mája 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 63/2015 z 29. januára 2016 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a pre neprípustnosť.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2016 doručená sťažnosť spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Cob 364/2014 z 28. mája 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 63/2015 z 29. januára 2016.

2. Sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 Cb 6/2012. V tomto konaní sa voči sťažovateľke ako žalovanej domáha žalobca vydania hnutelných vecí, alternatívne zaplata náhrady škody v sume 281 553,07 € s príslušenstvom. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom pod sp. zn. 6 Cb 6/2012 z 31. marca 2014, ktorým návrh zamietol a uložil žalobcovi nahradiť sťažovateľke trovy konania. V prejednávanvej veci išlo už o druhý rozsudok okresného súdu, ktorým bola vec opätovne posúdená po tom, ako bol predošlý rozsudok okresného súdu z 2. mája 2013 uznesením krajského súdu sp. zn. 43 Cob 188/2013 z 19. decembra 2013 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Proti rozsudku okresného súdu z 31. marca 2014 podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 43 Cob 364/2014 z 28. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) tak, že rozsudok okresného súdu z 31. marca 2014 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 63/2015 z 29. januára 2016 odmietol.

4. Sťažovateľka vyčíta odlišné skutkové závery, ku ktorým dospel krajský súd v napadnutom uznesení, na rozdiel od záverov okresného súdu. Týkalo sa to najmä posúdenia a vyhodnotenia svedeckej výpovede. Podľa sťažovateľky mal krajský súd rozsudok okresného súdu po opakovaní či doplnení dokazovania zmeniť podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platného a účinného do 30. júna 2016. Podľa sťažovateľa krajský súd zámerne rozsudok okresného súdu zrušil, aby tak nezaložil prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 OSP. Napadnuté uznesenie krajského súdu je tiež

prekvapivé. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 29. januára 2016 sťažovateľka vyjadrila nesúhlas s tým, že podané dovolanie bolo odmietnuté, pretože podľa jej názoru bolo dovolanie prípustné.

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne o nej rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a najvyššieho súdu, zruší tieto rozhodnutia a zároveň prizná sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

## II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez

ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd preto ešte pred posúdením sťažnosti z vecnej stránky pristúpil ku skúmaniu, či sťažnosť spĺňa formálne a materiálne požiadavky kladené na takýto návrh. Pri takomto vyhodnotení sťažnosti ústavný súd dospel k zisteniu, že sťažnosť, ktorá inak spĺňa uvedené požiadavky, je neprípustná.

9. Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

10. Pojmovým znakom ústavnej sťažnosti sa javí jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke predchádzajúceho vyčerpania všetkých procesných prostriedkov, ktoré právny poriadok sťažovateľovi na ochranu jeho práva poskytuje (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a po stránke materiálnej v požiadavke, aby ústavný súd zasahoval za účelom ochrany ústavne zaručených základných práv a slobôd až v okamžiku, kedy ostatné orgány verejnej moci už nemajú v dispozícii prostriedky, ktorými by mohli protiústavný stav napraviť.

Preto je potrebné vychádzať zo zásady, že ústavnou sťažnosťou by mali byť napádané konečné a právoplatné meritórne rozhodnutia, proti ktorým už boli dostupné opravné prostriedky vyčerpané.

11. V prerokovávanej veci sťažovateľky dosiaľ nebolo meritórne rozhodnuté, napadnuté uznesenia krajského súdu a ani najvyššieho súdu nie sú „konečným“ rozhodnutím v tejto veci. Vec sa naďalej prerokováva na okresnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 6/2012. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že uznesením zo 6. apríla 2017 bolo sťažovateľke uložené zložiť preddavok na znalecké dokazovanie. Sťažovateľka má tak naďalej k dispozícii všetky prostriedky podľa Civilného sporového poriadku v rámci konania vo veci samej. Až po ich vyčerpaní, ak sa sťažovateľka bude naďalej domnievať, že tvrdený stav protiústavnosti nebol napravený, môže sa obrátiť na ústavný súd.

12. Na základe uvedeného bola ústavná sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre neprípustnosť.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017